

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 70.246/3
van 29 oktober 2021

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging
van regelgeving in het kader van de Vlaamse sociale
bescherming’

Op 29 september 2021 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid, Gezin en Armoedebestrijding verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van regelgeving in het kader van de Vlaamse sociale bescherming’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 21 oktober 2021. De kamer was samengesteld uit Wilfried VAN VAERENBERGH, kamervoorzitter, Jeroen VAN NIEUWENHOVE en Koen MUYLLE, staatsraden, Jan VELAERS, assessor, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Brecht STEEN, eerste auditeur-afdelingshoofd.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 29 oktober 2021.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET ONTWERP

2. Het voor advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt er hoofdzakelijk toe om de inkanteling van de revalidatieziekenhuizen en het multidisciplinair overleg in de Vlaamse sociale bescherming te voltooien.

Daartoe worden enerzijds verscheidene bepalingen van het decreet van 18 juni 2021 ‘tot wijziging van regelgeving in het kader van de Vlaamse sociale bescherming’ in werking gesteld met ingang van 1 januari 2022 (artikel 71 van het ontwerp) en worden anderzijds de boeken 3/4 (‘Revalidatieziekenhuizen’) en 3/5 (‘Multidisciplinair overleg’) ingevoegd in het besluit van de Vlaamse Regering van 30 november 2018 ‘houdende de uitvoering van het decreet van 18 mei 2018 houdende de Vlaamse sociale bescherming’ (artikelen 46 en 47 van het ontwerp). Voor zowel de revalidatieziekenhuizen als voor het multidisciplinair overleg wordt bepaald hoe de registratie, verwerking en uitwisseling van gegevens gebeurt (artikelen 15 en 16). De overeenkomstige bepalingen voor de revalidatieziekenhuizen die momenteel zijn opgenomen in het besluit van de Vlaamse Regering van 7 december 2018 ‘houdende de uitvoering van het decreet van 6 juli 2018 betreffende de overname van de sectoren psychiatrische verzorgingstehuizen, initiatieven van beschut wonen, revalidatieovereenkomsten, revalidatieziekenhuizen en multidisciplinaire begeleidingsequipes voor palliatieve verzorging’ worden opgeheven (artikel 63) en de overige bepalingen van dat besluit worden met deze opheffing in overeenstemming gebracht (artikelen 52, 53 en 55 tot 62).

Daarnaast beoogt het ontwerp uitvoering te geven aan enkele maatregelen die werden ingevoerd bij het decreet van 18 juni 2021. Het betreft ten eerste de maatregelen waarmee wordt beoogd de toegang tot de Vlaamse sociale bescherming te beperken tot wie effectief heeft bijgedragen, meer bepaald door een verblijfsvoorwaarde van 10 jaar en het voldoen aan de inburgeringsplicht op te leggen, zowel om het recht op een tegemoetkoming te openen als om een beroep te kunnen doen op de verlaagde premie. Er wordt verduidelijkt wanneer met het oog op de toepassing van de verblijfsvoorwaarde een kalenderjaar als een kalenderjaar wordt beschouwd en wanneer precies de gebruiker wordt geacht aan de inburgeringsplicht te hebben voldaan, zowel voor het openen van het recht op een verminderde premie (artikel 6, 2°) als voor het openen van een recht op een tegemoetkoming (artikel 17).

Voorts wordt de regeling aangepast van de verschillende categorieën van personen met een verminderd zelfzorgvermogen in het kader van het zorgbudget voor ouderen met een zorgnood (artikel 31).

Ten slotte bevat het ontwerp een aantal punctuele wijzigingen aan het besluit van de Vlaamse Regering van 30 november 2018.

RECHTSGROND

3. Het ontwerp vindt in beginsel rechtsgrond in de bepalingen die worden vermeld in de rubriek “Rechtsgronden” van de aanhef.

Mede aan de hand van een door de gemachtigde bezorgde rechtsgrondtabel, moeten evenwel de volgende opmerkingen worden geformuleerd.

3.1.1. Er moet een voorbehoud worden gemaakt bij de bij artikel 46 van het ontwerp ingevoegde artikelen 534/51 tot 534/78, die betrekking hebben op de tegemoetkoming voor de verpleegdagen in de revalidatieziekenhuizen.

Volgens de gemachtigde moet de rechtsgrond hiervoor worden gezocht in het toekomstige artikel 60, tweede, derde en vierde lid, van het decreet van 18 mei 2018 ‘houdende de Vlaamse sociale bescherming’ (hierna: VSB-decreet). Die bepalingen hebben evenwel betrekking op tegemoetkomingen die in het kader van de zorggebonden financiering in de vorm van een persoonsvolgend budget aan de gebruiker worden verleend. Artikel 58, eerste lid, tweede zin, van het VSB-decreet bepaalt op limitatieve wijze waaruit een persoonsvolgend budget kan bestaan en daarin wordt een tegemoetkoming voor de verpleegdagen in de revalidatieziekenhuizen niet vermeld.

Uit artikel 58, derde lid, 3°, blijkt weliswaar dat een zorgticket betrekking kan hebben op “de revalidatie die voornamelijk gericht is op het herstel van fysieke functies”. Artikel 60 biedt een algemene rechtsgrond aan de Vlaamse Regering om nadere regels vast te stellen voor de wijze waarop een zorgticket wordt toegekend, voor de aanvraagprocedure, en voor de voorwaarden en procedures voor de financiële en administratieve betrekkingen, maar de tegemoetkoming voor de verpleegdagen in de revalidatieziekenhuizen valt moeilijk in te passen in het concept van de zorgtickets, dat in het VSB-besluit overigens nog geen uitwerking heeft gekregen, omdat de tegemoetkoming niet voldoet aan de kenmerken van een zorgticket zoals die zijn omschreven in artikel 95, § 1, van het VSB-decreet. Zo is er geen sprake van een indicatiestelling en een zorgprofiel, een zorgplan, en ook niet van een trekkingsrecht en de inning van een zorgticket. Bovendien blijkt uit artikel 188 van het VSB-decreet dat de twee laatstgenoemde bepalingen nog niet in werking zijn gesteld.

In tegenstelling tot de andere sectoren die werden of zullen worden ingekanteld in de Vlaamse sociale bescherming heeft het decreet van 18 juni 2021 ook geen specifieke, al dan niet tijdelijke, bepalingen voor deze tegemoetkoming ingevoegd in het VSB-decreet. De gemachtigde kon ook niet meteen een andere sluitende rechtsgrondbepaling aanwijzen.

3.1.2. De ontworpen artikelen 534/54 en 534/58, die betrekking hebben op het persoonlijke aandeel van de gebruiker, zouden rechtsgrond kunnen vinden in artikel 96, §§ 1 en 2, van het VSB-decreet, dat de Vlaamse Regering machtigt om verschillende aspecten van de gebruikersbijdrage te regelen. Het zou wel aanbeveling verdienen om de benaming meer in overeenstemming te brengen met die rechtsgrondbepaling. Bovendien moet, zoals blijkt uit artikel 188 van het VSB-decreet, de voornoemde bepaling nog in werking worden gesteld.

3.1.3. De conclusie is niettemin dat, afgezien van hetgeen is uiteengezet in opmerking 3.1.2, er in de huidige stand van de regelgeving geen voldoende rechtsgrond is om de tegemoetkoming voor de verpleegdagen in de revalidatieziekenhuizen in te kantelen in de Vlaamse sociale bescherming.

Als gevolg hiervan is er ook geen rechtsgrond voor artikel 64 van het ontwerp, dat de regeling inzake de bestaande tegemoetkomingen wil opheffen. Daarvoor deed de gemachtigde tevergeefs een beroep op artikel 26 van het VSB-decreet.

3.2. Voor artikel 5 van het ontwerp kan, zoals de gemachtigde terecht opmerkte, worden gesteund op de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering (artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’), maar dan wel gelezen in samenhang met de artikelen 43 en 44 van het VSB-decreet, die niet in de rubriek “Rechtsgronden” in de aanhef worden vermeld.

3.3. Voor artikel 6, 2°, van het ontwerp kan, zoals de gemachtigde opmerkte, in beginsel rechtsgrond worden gevonden in het toekomstige artikel 45, § 1, vierde en zesde lid, van het VSB-decreet, maar daarbij moet toch een voorbehoud worden gemaakt.

Het voornoemde zesde lid biedt de Vlaamse Regering weliswaar de mogelijkheid om te bepalen “hoe aangetoond wordt dat voldaan is aan de voorwaarden” om in aanmerking te komen voor de verlaagde premie, maar er kan worden betwijfeld of alle elementen die in het ontworpen artikel 68, derde lid, worden geregeld, wel kunnen worden beschouwd als bepalingen waaruit kan blijken dat aan de voormelde decretale voorwaarden is voldaan. De ontworpen punten 1° en 4° kunnen er immers in de feiten toe leiden dat sommige gerechtigden bijna twee jaar moeten wachten op de verlaagde premie, terwijl ze aan alle voorwaarden voldoen. Ze moeten immers recht hebben op de verhoogde verzekeringstegemoetkoming of voldoen aan de inburgeringsplicht “op 1 januari van het kalenderjaar dat voorafgaat aan het kalenderjaar waarop de premie betrekking heeft”.

In de quaternota aan de Vlaamse Regering van 2 juli 2021¹ wordt, weliswaar enkel voor de voorwaarde inzake de inburgeringsplicht, de gekozen werkwijze als volgt verantwoord:

“Er wordt hier geopteerd voor de scharnierdatum van 1 januari aangezien de zorgkassen jaarlijks voor ongeveer 4,7 miljoen leden nagaan of ze recht hebben op de verlaagde premie. Om dit werkbaar te houden, dient de zorgkas de voorwaarden voor de verlaagde premie dus vast te stellen op een bepaalde datum. In het voorstel is dit 1 januari van het jaar voorafgaand aan het jaar waarvoor de premie opgevraagd wordt.”

Ook al is het niet onredelijk om te opteren voor een scharnierdatum, toch komt de keuze van een datum die een jaar ligt vóór het ogenblik waarop de premie moet worden betaald en die tot gevolg heeft dat sommige personen maar in aanmerking komen voor de verlaagde premie als ze al bijna twee jaar aan de voorwaarde voldoen, in de feiten neer op een onevenredige verstrenging van de decretale voorwaarde, die dan ook op gespannen voet staat met de rechtsgrondbepaling.

¹ <https://beslissingenvlaamseregering.vlaanderen.be/document-view/60DF2AFA364ED900080004B1>.

Voor een dergelijke maatregel kan ook geen beroep worden gedaan op de algemene uitvoeringsbevoegdheid, die weliswaar toelaat om uit het beginsel van het decreet en zijn algemene economie, de gevolgtrekkingen af te leiden die daaruit op natuurlijke wijze voortvloeien volgens de geest die aan de opvatting van het decreet ten grondslag heeft gelegen en volgens de doelstellingen die het decreet nastreeft zonder hierbij de draagwijdte van het decreet te verruimen of te beperken.² Het verstrengen van de eisen om aan een bepaalde voorwaarde te voldoen, ook al is het in de vorm van een regeling waarbij wordt aangetoond of aan die voorwaarde is voldaan, komt immers neer op het wijzigen van de draagwijdte van de decretale regeling.³

De conclusie is dan ook dat de ingeroepen rechtsgrondbepaling geen rechtsgrond kan bieden voor de ontworpen bepaling in haar huidige formulering. Dat zou wel het geval zijn wanneer wordt gekozen voor een scharnierdatum die nauwer aansluit bij het begin van het kalenderjaar waarop de premie betrekking heeft.

3.4. De wijzigingen die bij de artikelen 55 tot 63 van het ontwerp worden aangebracht in het besluit van de Vlaamse Regering van 7 december 2018 vinden rechtsgrond in de artikelen 18, 20, 21 en 24 van het decreet van 6 juli 2018 ‘betreffende de overname van de sectoren psychiatrische verzorgingstehuizen, initiatieven van beschut wonen, revalidatieovereenkomsten, revalidatieziekenhuizen en multidisciplinaire begeleidingsequipes voor palliatieve verzorging’ en niet in de artikelen 26, derde lid, 60, tweede, derde en vierde lid, en 73 van het VSB-decreet zoals de gemachtigde opperde. Artikel 103 van het decreet van 18 juni 2021, dat de betrokken bepalingen van het overnamedecreet beoogt op te heffen, is immers nog steeds niet in werking gesteld en wordt bij artikel 71 van het ontwerp evenmin in werking gesteld, zodat de zo-even genoemde bepalingen van het decreet van 6 juli 2018 vooralsnog van kracht blijven en als rechtsgrond kunnen blijven dienen.

3.5. De artikelen 68 en 69 van het ontwerp vinden rechtsgrond in artikel 185 van het VSB-decreet.

3.6. Wat de financiering van de revalidatieziekenhuizen betreft, wordt in de rubriek rechtsgronden van de aanhef een beroep gedaan op verscheidene bepalingen van de gecoördineerde wet van 10 juli 2008 ‘op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen’. De meeste van die bepalingen bieden inderdaad rechtsgrond voor uiteenlopende onderdelen van artikel 46 van het ontwerp. Er wordt evenwel ook een beroep gedaan op artikel 152, § 3, van deze wet terwijl geen enkele bepaling van het ontwerp op het eerste gezicht betrekking heeft op het verbod van aanrekening van supplementen.

3.7. In de rubriek rechtsgronden wordt ook melding gemaakt van de artikelen 26, derde lid, 60, 73, 123 en 188, eerste lid, van het VSB-decreet. Deze bepalingen bieden geen rechtsgrond voor de bepalingen van het ontwerp.

² Zie, wat betreft artikel 108 van de Grondwet, dat de federale tegenhanger is van artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980: Cass., 18 november 1924, *Pas.*, 1925, I, 25; Cass., 27 februari 1990, rolnummer 2840, *Arr. Cass.*, 1989-1990, 848.

³ Overigens heeft een gelijkaardige machtiging in artikel 41, § 2, van het VSB-decreet geen aanleiding gegeven tot het formuleren van bijkomende voorwaarden op het vlak van het tijdstip van het beantwoorden aan de voorwaarde in artikel 17 van het ontwerp (ontworpen artikel 113/1).

VORMVEREISTEN

4. Het ontwerp bevat verscheidene bepalingen die verband houden met de verwerking van persoonsgegevens. Bij de adviesaanvraag is advies nr. 2021/63 gevoegd dat de Vlaamse toezichtcommissie voor de verwerking van persoonsgegevens op 20 juli 2021 over het ontwerp heeft uitgebracht. Zoals de Raad van State, afdeling Wetgeving, reeds in tal van adviezen heeft opgemerkt, dient met betrekking tot die bepalingen niet enkel het advies te worden ingewonnen van de Vlaamse toezichtcommissie, maar ook het advies van de (federale) Gegevensbeschermingsautoriteit bedoeld in de wet van 3 december 2017 ‘tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit’. Het is immers die autoriteit die belast is met het toezicht op de naleving van de ‘algemene’ regels inzake de verwerking van persoonsgegevens, met inbegrip van de algemene regels die de federale overheid ter uitvoering van de algemene verordening gegevensbescherming⁴ heeft vastgesteld. Daaronder valt ook de bevoegdheid om, wat die regels betreft, advies te geven teneinde te voldoen aan de voormelde adviesverplichting.⁵

De conclusie is dan ook dat het advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit alsnog moet worden ingewonnen vooraleer het ontwerp doorgang kan vinden.

ALGEMENE OPMERKINGEN

5.1. Het recht op eerbiediging van het privé-en gezinsleven wordt gewaarborgd bij artikel 22 van de Grondwet, artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, artikel 17 van het Internationaal Verdrag inzake burgerlijke rechten en politieke rechten en artikel 16 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind. Opdat een inmenging in dit recht verantwoord zou zijn, is onder meer vereist dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving, hetgeen inhoudt dat de aangewende middelen evenredig moeten zijn met het beoogde doel.

Op grond van de genoemde bepalingen heeft eenieder onder meer recht op bescherming tegen inmenging in het privéleven ten gevolge van de verwerking van persoonsgegevens. De verwerking van persoonsgegevens maakt bovendien het voorwerp uit van specifieke regelingen, met name het Europees Verdrag tot bescherming van personen ten opzichte van de geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens, ondertekend te Straatsburg op 28 januari 1981, de reeds genoemde verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 ‘betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensverwerking)’ en de wet van 30 juli 2018 ‘betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens’.

⁴ Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 ‘betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming)’.

⁵ Adv.RvS 61.267/AV van 27 juni 2017 over het voorontwerp dat heeft geleid tot de wet van 3 december 2017, *Parl.St.* Kamer 2016-17, nr. 54-2648/001, 106-115 (opmerkingen 1 tot 6) en 117 (opmerking 3).

5.2. Krachtens artikel 22 van de Grondwet geldt voor elke verwerking van persoonsgegevens en, meer in het algemeen, voor elke schending van het recht op het privéleven, dat het formeel legaliteitsbeginsel dient te worden nageleefd. Doordat artikel 22 van de Grondwet aan de bevoegde wetgever de bevoegdheid voorbehoudt om vast te stellen in welke gevallen en onder welke voorwaarden afbreuk kan worden gedaan aan het recht op eerbiediging van het privéleven, waarborgt het aan elke burger dat geen enkele inmenging in dat recht kan plaatsvinden dan krachtens regels die zijn aangenomen door een democratisch verkozen beraadslagende vergadering. Een delegatie aan een andere macht is evenwel niet in strijd met het wettelijkheidsbeginsel voor zover de machtiging voldoende nauwkeurig is omschreven en betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van maatregelen waarvan de “essentiële elementen” voorafgaandelijk door de wetgever vastgesteld zijn.⁶

Bijgevolg moeten de ‘essentiële elementen’ van de verwerking van persoonsgegevens in de wet zelf worden vastgelegd. In dat verband is de afdeling Wetgeving van oordeel dat ongeacht de aard van de betrokken aangelegenheid, de volgende elementen in beginsel ‘essentiële elementen’ uitmaken: 1°) de categorie van verwerkte gegevens; 2°) de categorie van betrokken personen; 3°) de met de verwerking nagestreefde doelstelling; 4°) de categorie van personen die toegang hebben tot de verwerkte gegevens; en 5°) de maximumtermijn voor het bewaren van de gegevens.⁷

5.3. Wat betreft de bepaling van de categorie van verwerkte gegevens worden in het ontwerp soms (categorieën van) persoonsgegevens bepaald en wordt het soms zelfs aan de Vlaamse minister bevoegd voor de sociale bescherming (hierna: de minister) overgelaten om de in te zamelen persoonsgegevens te specificeren (zoals bijvoorbeeld in de artikelen 3 en 4 van het ontwerp). Artikel 49, § 3, tweede lid, van het VSB-decreet bepaalt welke persoonsgegevens van de gebruiker mogen worden verwerkt, terwijl artikel 49, § 3/1, bepaalt welke persoonsgegevens van commissieleden mogen worden verwerkt en artikel 49, § 3/2, welke persoonsgegevens van de medewerkers in de zorgvoorzieningen en de zelfstandige zorgverleners mogen worden verwerkt. In die laatste twee gevallen worden de persoonsgegevens niet uitdrukkelijk opgesomd maar wordt wel de doelstelling bepaald waarvoor de inzameling van de gegevens noodzakelijk is. Aangezien de omschrijving van de gegevens binnen die doelstellingen lijken te kunnen worden ingepast, lijkt het zo-even geschetste legaliteitsbeginsel te zijn nageleefd. Uiteraard zal de minister erover moeten waken dat de gegevens die hij preciseert ter uitvoering van de ontworpen delegaties, in artikel 49, § 3, tweede lid, § 3/1, en § 3/2, van het VSB-decreet kunnen worden ingepast.

5.4. Wat betreft de met de verwerking nagestreefde doelstelling bevatten verschillende bepalingen van het ontwerp een nadere regeling. Artikel 49, § 3, van het VSB-decreet regelt reeds op zeer algemene wijze die doelstellingen, namelijk “de uitvoering van de bevoegdheden en taken geregeld bij of krachtens dit decreet”. Voor zover de in dit ontwerp nader uitgewerkte doeleinden aansluiten bij die decretale omschrijving, kan die werkwijze worden aanvaard. De

⁶ Vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof: zie inzonderheid GwH 18 maart 2010, nr. 29/2010, B.16.1; GwH 20 februari 2020, nr. 27/2020, B.17.

⁷ Adv.RvS 68.936/AV van 7 april 2021 over een voorontwerp dat heeft geleid tot de wet van 14 augustus 2021 ‘betreffende de maatregelen van bestuurlijke politie tijdens een epidemische noodsituatie’, *Parl.St.* Kamer 2020-21, nr. 55-1951/001, 119.

Vlaamse toezichtcommissie stelt in haar advies nr. 2021/63 van 20 juli 2021 (randnr. 26) evenwel vast dat de doeleinden niet altijd voldoende precies werden omschreven. Artikel 3 van het ontwerp werd aangevuld met een doeleinde, dat in de doeleinden van artikel 49, § 3, van het VSB-decreet kan worden ingepast. Voorts worden de doeleinden van de verwerking vermeld in de artikelen 4, 8, 12, 15, 16, 27, 44, 45, 46 (ontworpen artikelen 534/59 en 534/82) concreet omschreven en zijn ze inpasbaar in de voormelde decretale bepaling, zodat ook op dit punt het voormelde legaliteitsbeginsel in acht is genomen.

5.5. Verschillende bepalingen van het ontwerp⁸ regelen de (maximale) bewaartermijn van de betrokken persoonsgegevens, op grond van artikel 49, § 5, van het VSB-decreet, dat de Vlaamse Regering machtigt om de maximale bewaartermijn te regelen. Nochtans is de maximale bewaartermijn een essentieel element van de gegevensverwerking dat bij decreet geregeld moet worden, zodat die delegatie op gespannen voet staat met het voormelde legaliteitsbeginsel. Het is dan ook uiterst raadzaam om op korte termijn artikel 49 van het VSB-decreet aan te passen om in die bepaling zelf een maximale beginseltermijn te bepalen, waarbij de Vlaamse Regering vervolgens kan worden gemachtigd om in specifieke gevallen een kortere termijn te bepalen.⁹

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

6. De vermeldingen in de rubriek “Rechtsgronden” in de aanhef moeten worden aangepast aan hetgeen is uiteengezet in de opmerkingen 3.1 tot 3.7.

Artikel 15

7. Het ontworpen artikel 111/6 verwijst naar de documenten vermeld in de ontworpen artikelen 111/4 en 111/5, terwijl in die twee laatste bepalingen gewag wordt gemaakt van documenten en van gegevens. Deze ontworpen bepalingen moeten dan ook beter op elkaar worden afgestemd.

Artikel 23

8. Het verdient aanbeveling om de regeling van de administratieve beroepsprocedure in het ontworpen artikel 134/1, § 3, onder te brengen in een afzonderlijk artikel, aangezien de overige paragrafen van het ontworpen artikel 134/1 geen betrekking hebben op die beroepsprocedure maar op de gevallen waarin kan worden afgezien van terugvordering.

⁸ Zie de artikelen 3 (ontworpen artikel 43, tweede lid), 4 (ontworpen artikel 52, § 3), 15 (ontworpen artikelen 111/4 en 111/5), 16 (ontworpen artikel 111/14), 27 (ontworpen artikel 144/1, § 3), 44 (ontworpen artikel 383, § 3), 45 (ontworpen artikel 389, § 3), en 46 (ontworpen artikelen 534/41, § 5, 534/48 en 534/49).

⁹ Zie reeds eerder daarover adv.RvS 69.236/1 van 11 mei 2021 over een ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Vlaamse Regering van 28 mei 2021 ‘over de tenuitvoerlegging van BelRAI en tot wijziging van diverse besluiten van de Vlaamse Regering over het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin’, opmerking 3.2.3, voetnoot 3.

9. Het verdient aanbeveling om de verschillende verantwoordelijkheden binnen de voormelde administratieve beroepsprocedure beter uit te werken. Het is immers vreemd dat het agentschap zijn advies bezorgt aan de ambtenaar die het agentschap leidt en die bijgevolg er per definitie deel van uitmaakt.

Artikel 46

10. De bij artikel 46 van het ontwerp ingevoegde bepalingen hernemen de bepalingen van deel 5 van het besluit van de Vlaamse Regering van 7 december 2018. Daarbij worden sommige kruisverwijzingen niet aangepast. Zo schrijve men in het ontworpen artikel 534/22, § 1, 2°, “artikel 534/20, tweede lid” in plaats van “artikel 245, tweede lid”.

11. Na de wijziging bij artikel 7 van het decreet van 18 juni 2021, die door het ontwerp in werking wordt gesteld, wordt in artikel 116 van de gecoördineerde wet van 10 juli 2008 ‘op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen’ niet langer gewag gemaakt van patiënten (die niet ressorteren onder een verzekeringsinstelling). Het verdient dan ook aanbeveling om de tekst van het ontworpen artikel 534/38 beter op deze wijziging af te stemmen, bijvoorbeeld door te schrijven: “Voor de patiënten voor wie de ziekenhuisverpleging geen aanleiding geeft tot een tegemoetkoming (...)”.

Artikel 69

12. De gemachtigde bevestigde dat de vermelding van de datum van 31 december 2020 in artikel 69 van het ontwerp moet worden vervangen door 31 december 2021.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Wilfried VAN VAERENBERGH